

Jean Teulé

Sađanak Altında

Türkçesi: Bahadırhan Bozkurt

Roman

24 Ekim 1415 Perşembe

“İşte Şair de geldi!.. Sırlısıklam sancağının uçuşan kıvrımları arasından başında tacıyla bir çocuğu yutmakta olan bir yılan görü-lüyor. Bu, dük Charles d’Orléans’ın sancağı!”

“Baba, bu hükümdarın yeğeni mi? Pek genç görünüyor.”

“Yirmi bir yaşında, hemen hemen sizinle akran, evlatlarım. Babasının, yani VI. Charles’ın küçük kardeşinin öldürüldüğü düşünülürse ve eğer Majesteleri veliahtlarını birer birer kaybet-meye devam ederse, günbatımında gelen bu delikanlı Fransa Kralı olacak.”

“Oooo!” nidası babalarının etrafını saran üçlüden koro halinde yükseliyor. Elli yaşlarındaki güçlü kuvvetli adam demir eldivenler giymiş, üzerindeki turuncu renkli uzun yeleğe ise sarı renkte yatay şeritler işlenmiş.

Karşılarındaki, geyik derisinden paltosunun yenlerinden sular akan ve başındaki küçük kadife beresi çepeçevre incilerle süslü Charles d’Orléans, atının sırtında sancaktarına yakın ilerlerken, gözlerini dikmiş dikkatle kendisini inceleyen dörtlüye yaklaşıyor, aralarından en yaşlı olan tarafından karşılanıyor:

“Bize iyi bir hava getirdiğiniz söylenemez Monsenyör! Hemen hepimizin geldiği öğle vaktine kıyasla yağmur şiddetini daha da arttırdı. Görünüşe bakılırsa bir haftadır aralıksız yağıyor. Hatta bu gece Ruisseauville yakınlarındaki nehir taşar da karargâhımızın bir kısmını su basar mı diye meraklanmıyor değiliz.”

“Sizin renklerinizde giyinmiş bu üç asker kim, David de Rambures?”

“Oğullarım: Jean namıdiğer ‘le Flameng’, Hugues namıdiğer ‘le Danois’ ve Philippe, Quesne Senyörü. Tıpkı sizin gibi onların da ilk savaşı olacak. Hepsi de bozguna uğramış ezeli düşmanın peşine düşmeyi dört gözle bekliyor.”

“İngiliz yemek için sabırsızlanıyorum,” diyor, Jean namıdiğer “le Flameng.”

Manş Denizi’nden gelen batı rüzgârı günün son ışıklarında bulutları komik suratlara benzetirken, yüzünü buz gibi yağmur damlaları döven kralın yeğeni etrafındaki araziye şöyle bir bakıp soruyor:

“Ne taraftalar?”

“Bu daha yeni sürülmüş ve kış buğdayı ekilmiş tarlanın öbür ucunda, Tramecourt’un sık ormanı ile küçük şatosunun mazgalları hâlâ seçilebilen Azincourt Köyü’nün ormanı arasında sıkışmış durumdalar. Bin beş yüz adım kadar ötede, yalnızca dört ok atımı mesafede olmalı ama gündüz gözüyle de görmek mümkün olmayacak zira hafif eğimli bu arazinin tepesin-

deki yaylanın eteğinde gizlenmiş haldeler, Maisoncele tarafında toplanmışlar.”

“Tanrının bile kaderlerine terk ettiği bu adamlar lanetlendiklerinin farkındalar. Bir teki bile kurtulamayacak,” diye atılıyor Hugues namıdiğer “le Danois” göğsünü gererek.

“Demek ki eğlenceyi kaçırmadım,” diye keyifleniyor Orléans Dükü.

“Çarpışma yarın şafak vakti olacak,” diyor ellilerindeki gürbüz adam.

“Herkes geldi mi, eksiğimiz var mı?” diye soruyor kralın yeğeni.

“Hâlâ Brabant Dükü’nü bekliyoruz, gelmeden önce buraya buraya yirmi fersah mesafede Pernes’deki şatosunda vaftiz ayinine gitti. İki bin adamıyla birlikte Bretonya Dükü V. Jean’ı da bekliyoruz ama hâlâ Amiens’in güneyindedeler. Buna mukabil aslında ona ihtiyacımız yok. Halihazırda zaten yeterince kalabalığız. Etrafınıza bir bakın Monsenyör, burada aşağı yukarı otuz bin çevik asker varken, arazinin öte yanında sadece altı bin hasta adam bulunuyor.”

David de Rambures’ün savaşa susamış oğullarından üçüncüsü, yerinde duramayan bir tay gibi heyecanlı Quesne Senyörü Philippe, kahkahalarla gülüyor:

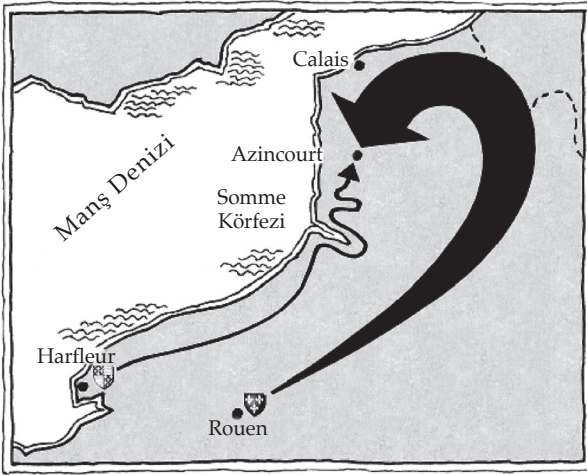
“Krallığımıza saldırmak için ağustos ortasında denizden, Normandiya’dan gelerek, kraliyet ordusundan yardım almaksızın kendisini yiğitçe savunmuş küçük ama güçlü şehrimiz Harfleur’dan karaya çıkıp burayı almaları hoşlarına gitmeyecek kadar uzun sürünce, İngilizler bizim rutubetli kıyılarımızda çok sıkıntıya düştüler. Erzakları küflendi. Böylece kralları V. Henry, Seine Nehri boyunca yukarıya tırmanıp Paris’i ve belki de tüm Fransa’yı kuşatmaktan vazgeçti...”

Kafaları sımsıkı saran madeni miğferlerin aralanmış siperliklerine çarpan yağmurun sesi yüzünden artık bir şey işitemez hale gelmiş Philippe sesini daha da yükseltiyor. Ne tufan! Ama Quesne Senyörü devam ediyor:

“İngiltere Kralı ekim başında Harfleur’de bin askerini ve bütün toplarını bıraktıktan sonraki taşınması çok zordu, adalarına dönebilmek için Fransa topraklarında ele geçirdikleri diğer şehir Calais’ye kadar kıyı boyunca ilerlemeyi tercih etti. Yağmur altında haftalardır süren yürüyüşle bitap düşen ve aç kalan askerler yolda Somme Körfezi’nin midyelerine hücum ettiler ama onlara yazık oldu zira midyelerin hepsi de bozuk çıktı. Korkunç bir dizanteri İngiliz ordusunu kırıp geçirdi ve binlercesini telef etti. Calais Limanı’na sadece on beş fersah mesafedeki bu arazinin güneyinde duraklayan taburdan geriye kalanların da umudu kırılmış olmalı...”

“...Özellikle de bizimle kafa kafaya geldikleri için. Çünkü peşlerine düştük ve etraflarından dolaşıp bu arazinin kuzeyinde geçiş yollarını tıkadık,” diye atılıyor le Flameng coşkuyula.

At sırtındaki Charles d’Orléans’ın da aralarında olduğu, şimdiye dek hiç savaşmamış bu gözüpek gençler, bir an önce zafer şöhretiyle donanmak, birliklerinin oldukça kötü durumda oldu-

ğunu bildikleri İngiliz Kralı'nın bir deri bir kemik kalmış ordu-
suyla savaşmak için sabırsızlanıyor.

"Somme Körfezi'nin midyeleri hemen hepsini öldürmeye
yettiye biz onları..." diye kıkırdıyor le Danois. "Yani, bayat mid-
yeler kadar olamamak akla sığar şey değil, mümkünatı yok!"

Herkes göbeğini tuta tuta gülerken, Dük'ün atının arka ta-
rafından çok sayıda meşalenin yaklaştığını fark eden David de
Rambures haykırıyor:

"Ah, Monsenyör, çamurun içinde yayan ilerlemeye çalışan şu
adamlar sizin askerleriniz mi?"

"Beş yüz kişilik bu birlik şahsi komutam altında," diye cevap
veriyor ela gözlü, sivri burunlu, gelecekteki muhtemel Fransa
Kralı, "ama aralarında sizin birliğiniz için tek bir okçu bile yok,"
diye açıklıyor, bu habere pek de gönül koymuş gibi görünmeyen
arbaletçilerin* komutanı de Rambures'e.

"Senyörler bana yaklaşık üç bin okçu getirdiler. Gerekenden
çok daha fazlası. Ön safta yer alacak okçularla mesele çabucak
hallolacaktır."

Bu son cümleyi duymak Charles d'Orléans'ı ürpertirken le
Flameng de ona soruyor:

"Ama siz, tahtın varislerinden biri olan siz de mi yarın canı-
nızı diğer savaşçılar gibi tehlikeye atacaksınız?"

"Büyük adamların âdetidir, devletin bekası benim varlığı-
dan önemlidir."

* Arbalet, tatar yayı veya kurmalı yay da denen, ahşap bir gövde üzerine
monte edilmiş yay mekanizması. (ç.n.)